

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emily Henry
HAPPY PLACE

Copyright © 2023 by Emily Henry Books LLC

All rights reserved

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05337-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

EMILI HENRI

NA SREĆNOM MESTU

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Nušu, zbog koje se osećam bezbedno da budem
to što jesam i koja na pitanje: „Zašto ne?“ redovno
odgovara sa: „Jer ne želim.“ Volim te, uvek.*

Mesto na kom sam srećna

NOTS HARBOR, MEJN

KUĆA NA STENOVITOJ obali sa čvornovitim borovim podnim daskama i gotovo većito otvorenim prozorima. Povetarac nosi miris četinara i soli, a bele platnene draperije podižu se u lenjom plesu. Čuje se grgoljenje aparata za kafu i osećamo prvi snažni udar hladnog morskog vazduha dok izlazimo na kamenom popločanu terase sa vrelim šoljama u ruci.

Moje prijateljice: vitka Sabrina sa kosom boje meda i sitno devojče Klio, sa malenim srebrnim pirsingom u nosu i sa nijansiranim bok-serskim pletenicama. Dve meni najmilije osobe na planeti od prve godine na Metingli koledžu.

Još sam u čudu što se pre toga nismo poznavale i što nas je uštogljeni odbor za smeštaj u studentske domove spojio. Najvažnija prijateljstva mog života svodila su se na odluke koje su doneli neznanci, slučajnosti. Šalile smo se da naš zajednički život mora da je bio neki vladin eksperiment. Na papiru, nas tri nismo nikako mogle da funkcionišemo.

Sabrina je naslednica rođena i odrasla na Menhetnu, koja se u oblačila kao Odri Hepbern i čije su police s knjigama bile prepune Stivena

Kinga. Klio je bila slikarka, kćerka donekle poznatog muzičkog producenta i veoma poznatog esejiste. Odrasla je u Nju Orleansu i na koledž je došla u bojama isflekanom kombinezonu i vintidž martinkama.

I ja, devojka iz južne Indijane, ćerka nastavnika i stomatološke sestre, koja sam na Metingli došla jer mi je mala prestižna škola slobodnih veština obezbedila finansijsku pomoć, a to je bilo važno za studenta na pripremnim studijama za medicinu koji je narednih deset godina nameravao da provede u školi.

Do kraja prve zajedničke večeri, Sabrina nas je poređala na krevet da gledamo film *Otkaćena plavuša* na njenom laptopu i jedemo izbalansiranu mešavinu kokica i gumenih crvića. Do kraja naredne nedelje imale smo majice štampane po porudžbini, nadahnute našom prvom internom šalom.

Na Sabrininoj je pisalo *Devica koja ne ume da vozi*.

Na mojoj je pisalo *Devica koja UME da vozi*.

Na majici koju je nosila Klio pisalo je *Nije devica ali sjajno vozi*. Stalno smo ih nosile, ali u sobi. Volela sam našu malu memljivu sobu i veliku zgradu sa fasadom od belih dasaka. Volela sam da lutam poljima i šumama oko kampusa sa njima, volela sam onaj prvi dan jeseni kada smo mogle domaće zadatke da radimo sa spuštenim prozorima, pijemo začinjeni čaj ili kafu bez kofeina začinjenu javorovim sirupom i osećamo miris lišća koje se sušilo i padalo sa grana. Volela sam akt Sabine i mene koji je Klio nacrtala kao završni projekat za svoj predmet, a zatim ga okačila iznad naših vrata da bi to bilo poslednje što vidimo pre nego što odemo na predavanja, i polaroide koje smo zalepile sa obe strane akta na kojima smo bile nas tri na različitim žurkama i piknicima i u kafićima u gradu.

Volela sam što sam videla da je Klio potpuno predana onome što radi kada bi joj pletenice bile pokupljene neon-zelenom platnenom gumicom, a odeća joj mirisala na terpentini. Volela sam način na koji se Sabrina smejala zabacujući glavu kada bi pročitala nešto naročito strašno, i udarila mokasinama u stilu Grejs Keli o podnožje kreveta. Volela sam da čitam knjige iz biologije i trošim markere, a večito sam ih trošila, jer mi se *sve* činilo jako važno, i da pravim pauzu da sredim sobu od poda do plafona kad god bih zapela u zadatku.

Naposletku bi se tišina uvek prekinula i mi bismo završile mahnitom se kikoćuci zbog poruka koje bi Klio dobila od nove potencijalne devojke ili bismo naglas vrištale skrivajući lice rukama dok smo gledale neki novi horor film koji bi Sabrina pustila. Bile smo bučne. Nikada pre nisam bila bučna. Odrasla sam u tihoj kući u kojoj se vikalo samo kada bi moja sestra došla kući sa sumnjivim pirsingom ili novom simpatijom, ili i jednim i drugim. Nakon dreke bi usledila još dublja tišina, pa sam davala sve od sebe da predupredim dreku jer sam mrzela tišinu i svaki trenutak tišine osećala sam kao neku vrstu užasa.

Moje nove prijateljice naučile su me novoj vrsti tišine, spokojnom miru takve bliskosti da nema potrebe da se tišina popunjava. I novoj vrsti buke: buke slavlja, buke preliivanja radosti jer smo žive, ovde i sada.

Nisam mogla zamisliti da je moguće da budem srećnija, da je moguće da neko mesto više volim.

Dok nas Sabrina nije dovela ovde, u letnjikovac svoje porodice na obali Mejna. Dok nisam upoznala Vina.

Stvarni život

PONEDELJAK

RAZMIŠLJAJTE O MESTU na kom ste srećni, čujem u uhu smireni glas. Zamislite ga. Svetlucavo plavetnilo razliva mi se iza sklopljenih kapaka.

Koje mirise osećate? Vlažni kamen, miris soli i istopljenog maslaca u tiganju, dašak limuna na jeziku.

Šta čujete? Smeh, udar vode o liticu, šum talasa što se povlače preko peska i kamena.

Šta osećate? Sunčevu svetlost, svuda oko sebe. Ne samo na golim ramenima, ili na temenu već i u meni, neodoljivu toplinu koja potiče iz osećaja da sam na pravom mestu sa pravim ljudima.

Usred spuštanja, avion se još jednom zanosi u stranu.

Gutam jauk i zarivam nokte u rukohvate sedišta. Ne mogu reći da se plašim letenja. Ali svaki put na ovaj aerodrom dolazim u malenom avionu koji izgleda kao da je lepljivom trakom sastavljen od komada otpadnog metala.

U aplikaciji vođene meditacije baš u tom trenutku nastupa nezgodna tišina pa ponavljam sebi: *Razmišljaj o mestu na kom si srećna, Harijet.*

Podižem zaslon na prozoru. Srce mi treperi pri pogledu na ogromno blistavo prostranstvo, nema potrebe da zamišljam. Postoji svega šačica mesta, sećanja, kojima se uvek vraćam kada moram da se smirim, ali *ovo* mesto je na vrhu svake liste.

Uverena sam da je u pitanju psihosomatski efekat, ali iznenada mogu da osetim miris. Čujem odjek krika galebova koji kruže na nebu i osećam kako mi povetarac mrsi kosu. Osećam ukus ledenog piva, zrelih borovnica.

Za svega nekoliko minuta, nakon najduže godine u mom životu, ponovo ću se sresti sa ljudima koje volim najviše na svetu, na mestu koje mi je najmilije na svetu.

Točkovi aviona klopavaju po pisti. Neki putnici u stražnjem delu aviona tapšu i ja vadim slušalice iz ušiju i osećam kako se teskoba rasipa s mene poput semena maslačka. Sedokosi saputnik u sedištu do mene, koji je prespavao naš gotovo poguban let, trepće i otvara oči.

Gleda me ispod para čupavih belih obrva i gundža: „Došli ste na Festival jastoga?“

„Moje najbolje drugarice i ja idemo svake godine“, kažem.

Klima glavom.

„Nisam ih videla od prošlog leta“, dodajem.

Frkće.

„Išle smo u školu zajedno, ali živimo na različitim mestima i teško nam je da se uskladimo.“

Nimalo impresioniran izraz u njegovim očima poručuje: *Trebalo je samo da kažeš da ili ne.*

Obično sebe smatram izvrsnim saputnikom. Pre ću dobiti infekciju bešike nego osobu pored sebe zamoliti da ustane kako bih otišla do toaleta. Obično čak i ne budim nekoga ko mi zaspi na ramenu i slinavi mi po grudima.

Umela sam da u naručju držim bebe neznanaca i njihove terapijske pse sklone gasovima. Vadila sam slušalice iz ušiju da bih saslušala sredovečne muškarce koji bi skončali ako ne bi mogli da podele svoje životne priče i pozivala stjuardese da donesu papirne kese kada je tinejdžer koji se vraćao sa prolećnog raspusta malčice pozeleno.

Zato sam potpuno svesna da ovaj čovek sigurno ne želi da sluša o predstojećoj magičnoj nedelji sa mojim prijateljicama, ali ja sam toliko

uzbuđena da mi je teško da se zaustavim. Moram da se ugrizem za donju usnu da ovom mrzovoljnom čoveku ne zapevam u lice pesmu *Vacation* benda *Go-Go* dok započinjemo bolno spori proces iskrcavanja.

Uzimam kofer sa ljupke male trake za prtljag i izlazim sa aerodroma osećajući se kao žena sa reklame za tampone: presrećna, prelepa i neverovatno opuštena – spremna za svaku zahtevnu fizičku aktivnost koja podrazumeva, ali nije ograničena na, kuglanje sa prijateljima ili „vožnju“ nakrkače na leđima neupadljivo naočitog tipa koga je centrala unajmila da mi glumi momka.

I uz sve to, ja sam *srećna*.

Ovo je trenutak koji me je držao kroz nezahvalne bolničke smene i besane noći koje su često sledile.

Narednih nedelju dana će život biti suvo belo vino, kremaste jastog rolnice i smejanje s prijateljima dok mi niz obraze ne poteku suze.

Sa parkinga se čuje kratko trubljenje. Počinjem da se smešim čak i pre nego što otvorim oči i vidim je.

„O, Harijet, moja Harijet!“, viče Sabrina vireći dopola iz starog *ja-guara* boje trešnje svog oca.

Izgleda, kao i uvek, kao platinasta Džeki Onazis, sa savršeno zategnutim maslinastim rukama i klasičnim kapri pantalonama, da se ne spominje vintidž marama obmotana oko sjajnog paža. I dalje na mene ostavlja isti utisak kao i prvog dana kada smo se srele, kao graciozno zanosna starleta iz nekog drugog vremena.

Ovaj utisak donekle ublažava činjenica da skakuće u mestu sa tablom na kojoj je napisala onim svojim užasnim rukopisom serijskog ubice RECI DA SU PEVAČI BOŽIĆNIH PESAMA, rečenicu koja aludira na film *Ljubav, zapravo* koja, istini za volju, ne može biti manje kontekstualno u vezi sa trenutnom situacijom.

Jurim preko osunčanog parkinga. Ona vrišti pa baca poster ka otvorenom prozoru automobila, ali on udara u okvir i pada na tlo, a ona mi kreće u susret.

Sudaramo se u impresivno neprijatnom zagrljaju. Sabrina je taman dovoljno visoka da njeno rame uvek uspe da pronađe način da mi preseče dotok vazduha, ali ipak nema mesta na kom bih radije bila.

Njiše me i nežno mi govori: „Ovdeeee si.“

„Ovdeeee sam“, kažem.

„Daj da te vidim.“ Povlači se da me oštro odmeri. „Šta je drugačije?“ „Novo lice!“, kažem.

Puca prstima. „Znala sam.“ Grli me oko ramena i vodi ka kolima u oblaku parfema *šanel 5*. To je njen parfem otkako smo obe imale osamnaest godina, a ja se prskala bučkurišem iz prodavnice *Bat end bodi vorks* koji je mirisao na šećernu vunu potopljenu u votku. „Doktor je odličan posao obavio“, kaže ravnim glasom. „Izgledaš trideset godina mlađe. Ni dana starije od novorođenčeta.“

„O, ne, nije u pitanju medicinska procedura“, kažem. „Već čini sa *Etsija*.“

„Pa, ma šta da je, izgledaš sjajno.“

„I ti“, cichim i stežem je oko struka.

„Ne mogu da verujem da je ovo stvarno“, kaže.

„Previše je vremena prošlo“, slažem se.

Upadamo u onu nadasve prijatnu tišinu, mir dvoje ljudi koji su živeli zajedno dobrih pet godina i još, nakon ovoliko vremena, njihova tela pamte kako da dele zajednički prostor.

„Baš mi je drago što si uspela da pronađeš vremena za odmor“, kaže dok dolazimo do automobila. „Znam koliko posla imaš u bolnici. Bolnicama? Šalju te u nekoliko bolnica, zar ne?“

„Bolnicama“, potvrđujem, „i ništa me ne bi moglo sprečiti.“

„Što zapravo znači da si istrčala usred operacije na mozgu“, kaže Sabrina.

„Naravno da nisam“, kažem. „Odskakutala sam usred operacije na mozgu. Još mi je skalpel u džepu.“

Sabrina se kikoće, što je u tolikom u neskladu sa njenom pribrenom spoljašnjošću da sam se čitave prve nedelje zajedničkog života trzala svaki put kada bih je čula. Sada kod nje najviše volim upravo te njene grube strane.

Otvora zadnja vrata automobila i ubacuje na sedište moj kofer lakoćom koja je u suprotnosti sa njenom vitkom građom, a za koferom ubacuje i poster. „Kako je prošao let?“

„Isti pilot je leteo kao i prošli put“, kažem joj.

Podiže obrve. „Rej? Ponovo?“

Klimam glavom. „Čuven po naočarima za sunce na potiljku.“

„Nikada ga nisam videla bez njih“, razmišlja.

„Mora da ima još jedan par očiju na vratu“, kažem.

„Što je jedino objašnjenje“, slaže se. „Bože, tako mi je žao – časna reč, otkako je prestao da pije, Rej pilotira kao bumbar na samrti.“

Pitam: „Kako je pilotirao u vreme kada je još pio?“

„O, isto.“ Uskače za volan, a ja sedam na suvozačko mesto pored nje. „Ali je njegovo šegačenje preko razglasa bilo pravi jebeni užitek.“

Vadi rezervnu maramu iz centralne konzole i dobacuje mi je, što je pažljiv ali suštinski beznačajan gest, jer mojoj pundi haotičnih lokni, nakon tri vezana leta i jurnjave kroz aerodrom *Denver* i aerodrom *Logan* u Bostonu, nema spasa.

„Pa“, kažem, „danas na nebu nije bilo nijedne dvosmislene šale.“

„Tragično“, cokće. Motor automobila se režeći budi. Uz glasan povik se isparkirava i kreće na istok, prema moru, sa spuštenim prozorima i talasanjem sunčeve svetlosti i na mojoj i na njenoj koži. Čak i ovde, sat vremena od obale, dvorišta su prepuna zamki za jastoge, čitavih piramida zamki po obodima imanja.

Nadglasavajući se sa rikom vetra, Sabrina viče: „KAKO SI?“ Stomak mi se naglo podiže, klacka se od apsolutnog blaženstva što sam u ovim kolima sa njom, do podmuklog užasa usled svesti da ću joj načisto poremetiti planove.

Ne još, razmišljam. Hajde da uživamo još sekundu u ovome pre nego što sve upropastim.

„DOBRO“, dovikujem.

„A KAKO IDE STAŽIRANJE?“, pita.

„DOBRO“, ponovo kažem.

Gleda me iskosa, pramenovi plave kose joj se otimaju iz marama i šibaju je preko čela. „NEDELJAMA SE NISMO ČULE, I TO JE SVE ŠTO ĆU DOBITI?“

„KRVAVO?“, dodajem.

Iscrpljujuće, zastrašujuće. Uzbudljivo, ali ne nužno na dobar način. Ponekad mučno. Povremeno razorno.

Nije da učestvujem u mnogo operacija. Dve godine stažiranja i ja još obavljam mnogo prašinarskog posla. Ali oni delići vremena koje sam provela sa hirurgom ili pacijentom su sve o čemu razmišljam kada odem kući, i kao da su ti trenuci teži od svega ostalog.

Prašinarski posao, s druge strane, proleti u sekundi. Većina mojih kolega od njega zazire, ali meni se pomalo dopada njegova prizemnost. Čak i kada sam bila dete, čišćenje, organizacija i štrikliranje manjih obaveza sa spiska koji sam sama sebi odredila pružalo mi je osećaj spokoja i kontrole.

Pacijent je u bolnici, a moj je zadatak da ga otpustim. Nekome je potrebno izvaditi krv, i ja sam tu da to obavim. Potrebno je ubaciti podatke u sistem, pa ih ja ubacim. Postoji pre i posle, a između njih je jasna linija, dokaz da postoji milion sitnih stvari kojima možeš malo da poboljšaš život.

„A KAKO JE VIN?“, pita Sabrina.

Klackalica u meni ponovo poskakuje. Oštre sive oči sevaju mi u mislima na trenutak, fantomski miris bora i karanfilića preleće preko mene.

Ne još, razmišljam.

„MOLIM?“, vičem pretvarajući se da je nisam čula.

Razgovor je neizbežan, ali poželjno bi bilo da se ne vodi dok jurimo sto trideset na sat u limenci od automobila iz šezdesetih godina. A i radije bih razgovor vodila kada budu prisutni Klio, Part i Kimi, da ne bih morala da otkidam hanzaplant sa otvorene rane više od jednom.

Već sam ovoliko čekala. Šta znači još nekoliko minuta?

Nimalo ometena vihorom koji šiba kroz automobil, Sabrina ponavlja: „VIN. KAKO JE VIN?“

Uzbudljivo, premda ne nužno na dobar način? Ponekad mučno. Povremeno razorno.

„DOBRO, MISLIM.“ Zbog ovog *mislim* ovo se manje čini kao laž.

Verovatno jeste dobro. Kada sam ga poslednji put videla, bukvalno je sijao iznutra. Bio je bolje nego što je bio poslednjih nekoliko meseci.

Sabrina klima glavom i pojačava radio.

Vikendicu, i automobile u njoj, deli sa oko dvadeset petoro braće i sestara od stričeva i tetki ali postoji strogo pravilo da svi moraju, pre odlaska, podešavanja radija da vrate na stanice njenog oca, pa naša putovanja uvek započinju Elom Ficdžerald, Semijem Dejvisom Džuniorom, ili nekim od njihovih savremenika. Danas nas putem oivičnim borovima koji vodi do kuće na vrhu stenovite litice prati pesma Frenka Sinatre *Summer Wind*.

I uvek je jednako impresivno.

Ne svetlucava voda. Ni litice. Svakako ne kuća.

Zapravo, više je to kao vila koja je *progutala* kolibu pa stavila njen šešir i oponašala njen glas neverljivim falsetom u stilu velikog zlog vuka. U nekom trenutku, verovatno bliže početku dvadesetog veka nego današnjici, ova kuća je bila porodični dom. Jedan njen deo još postoji. No iza njega, sa obe strane, pružaju se dogradnje čija je spoljašnjost savršeno usklađena sa originalnom građevinom.

Sa jedne strane je garaža za četiri automobila, a preko potoka, s druge strane, u mahovini, paprati i solju načetom drveću, ušuškana je gostinska kuća.

Automobil klizi pored garaže i Sabrina isključuje motor pred ulaznim vratima.

Preplavljuju me nostalgija, toplina i sreća.

„Sećaš li se kada si prvi put dovela mene i Klio ovamo?“, pitam je. „Onaj lik, Brejden, nije mi se javljao i ti i Klio ste napravile *pauer point* prezentaciju njegovih najgorih osobina.“

„Brejden?“ Otkopčava pojas i iskače iz automobila. „Da li ti to pričaš o *Brajantu*?“

Odlepljujem butine od vrele kože i izlazim za njom. „Zvao se *Brajant*?“

„Bila si ubeđena da ćeš se udati za *Brajanta*“, kaže Sabrina oduševljeno. „A sada se sirotanu ne sećaš ni imena.“

„Bila je to moćna prezentacija“, kažem, boreći se da izvučem torbu sa stražnjeg sedišta.

„Aha, ili je možda imalo neke veze sa tim što nam je gospođica Klio Džejms čitave nedelje držala besplatnu terapiju. Moj tata, neposredno pre nego što smo došle, verio se sa Suprugom broj tri, sećaš se?“

„O, da“, kažem. „Bila je to ona sa psima.“

„To je bila Broj dva“, kaže Sabrina. „I iskrena da budem, nije ih sve držala u isto vreme. Pre je bilo kao da ima pokretna vrata kroz koja su magijom ulazili novi dizajnerski kućići, a odrasli psi se vraćali u štenaru.“

Drhtim. „Jezivo.“

„Bila je baš jeziva, ali sam barem te godine ja odnela pobjedu u opkladi sa rođacima. Tako samo dobila pristup vikendici u vreme Festivala jastoga. Gubitak rođaka Frenkija bio je naš dobitak.“

Sklapam ruke u nemoj molitvi zahvalnici. „Rođače Frenki, ma gde bio, hvala ti na žrtvi koju si prineo.“

„Ne traći zahvalnost. Mislim da ovih dana živi na katamaranu na Ibici.“ Sabrina mi otima torbu iz prevoja lakta pa me hvata za ruku i vuče stepenicama ka ulaznim vratima. „Hajde. Svi čekaju.“

„Ja sam poslednja?“, kažem.

„Part i ja smo stigli sinoć“, kaže. „Klio i Kimi su se dovezle jutros. Zavukli smo ruke pod dupe i pocupkujemo od nestrpljenja da stigneš.“

„Opa“, kažem, „stvari su brzo prešle u orgije.“

Još jedan prepoznatljiv Sabrinin smeh. Cima kvaku. „Pretpostavljam da je trebalo da kažem da je svako seo na svoje ruke.“

„To *znatno* menja stvari“, kažem.

Otvora vrata i smeši mi se.

„Zašto me gledaš sa takvim iščekivanjem?“, pitam.

„Ne gledam te“, kaže.

Skupljam oči. „Zar advokati ne bi trebalo da umeju da lažu?“

„Prigovor!“, kaže. „Nagađa.“

„Zašto ne ulazimo, Sabrina?“

Bez reči otvara vrata šire i pokazuje mi da uđem.

„U reeedu.“ Provlačim se pored nje. U hladnom predvorju dočekuje me miris leta: prašnjave police, suncem zagrejana verbena, krema za zaštitu od sunca, slana vlaga koja se uvlači u kosti starih kuća u Mejnu i nikada se ne isušuje.

Sa kraja hodnika u prizemlju, nazad kod otvorene kuhinje i dnevne sobe (naravno, dela dogradnje), čujem meki glas Klio, praćen Partovim tihim smehom.

Sabrina se izuva i baca ključeve na konzolni stočić i viče: „Evo nas!“

Klijina devojka Kimi dotrčava niz hodnik prva, u magli oblina i riđe kose. „Hariiiii!“ viče pa me tetoviranim prstima hvata za lice i glasno ljubi u oba obraza. „Jesi li to zaista ti!“ Drmusa mi ramena. „Da li me to moje oči varaju?“

„Verovatno si zbunjena jer je na *Etsiju* nabavila novo lice“, kaže joj Sabrina.

„Ha“, kaže Kimi. „Baš sam se pitala šta Deni Devito radi ovde.“

„To verovatno ima više veze sa kolačićima od hašiša“, kažem.

Kimi se ne kikoće; ona se grohotom smeje. Kao da joj svaki smeh isteruju iz tela Hajmlihovim zahvatom. Kao da večito i nju samu iznenađuje sopstvena radost. Ona je najnoviji dodatak našoj maloj družini, po godinama je najkraće tu, ali lako je zaboraviti da nije sa nama od prvog dana.

„Nedostajala si mi mnogo“, kažem joj i stežem joj ruke.

„Ti si meni nedostajala više!“ Pljeska rukama, a zlatnorida punđa joj se klati poput preterano žustre peruške. „Znaš li?“

„Šta?“

Gleda u Sabrinu. „Da li zna?“

„Ne zna.“

„Šta?“, ponavljam.

Sabrina me hvata podruku. „Da li znaš za iznenađenje.“ Kimi me hvata za drugi lakat pa me zajedno vode niz hodnik kao pritvorenika.

„Kakvo iznen...“

Stajem toliko naglo i brzo da laktom udaram Kimi u rebra. Tek nejasno čujem njeno bolno stenjanje. Čula su mi sasvim zaokupljena muškarcem koji ustaje od mermernog šanka.

Tamnoplava kosa, široka ramena, usne neverovatno meke u poređenju sa grubim crtama ostatka njegovog lica, i očima koje izdaleka sijaju sivom bojom čelika, ali su, iz iskustva znam, uokvirene prstenom boje mahovine kada se gledaju izbliza.

Kao, na primer, kada ste prepleteni s njim ispod ružičastog čaršava i kada meko svetlo noćne lampe boji njegovu kožu zlatom i njegovom šapatu daje teksturu.

Ramena su mu opuštena, lice potpuno mirno, kao da boravak u istoj prostoriji sa mnom nije najgore što je moglo da se desi oboma.

A ja sam, za razliku od njega, prava živa boca gazirane vode u koju je ubačena pepermint bombona, panika se penuša i podiže, preti da izbije između mojih ćelija.

Idi na mesto na kom si srećna, Harijet, razmišljam očajno, samo da bih shvatila da sam bukvalno *na* mestu na kom sam srećna, i on je. *Tu*. Poslednja osoba koju *želim* da vidim.

Vin Konor.

Moj verenik.

Stvarni život

PONEDELJAK

DOBRO, NIJE MI *više* verenik, ali: 1) naši prijatelji to još ne znaju, i 2) kada ste vereni s nekim dugo kao što sam ja bila sa Vinom Konorom, ne prestajete preko noći da o njemu razmišljate kao o svom vereniku.

Ili, kako se ispostavlja, ni nakon nekoliko meseci.

Jer toliko dugo mi održavamo ovu iluziju.

Iluziju koja je trebalo ove nedelje da se okonča, dok sam ovde. Bez njega.

Pojedinosti smo utanačili za vreme takmičarski srdačne razmene mejlova i dogovorili se da ćemo na smenu ići na ova putovanja kao da su naši prijatelji deca u našem budućem razvodu.

On je *insistirao* da ja idem na prvi odmor. Pa *zašto* je onda ovde, između Parta i Klio u kuhinji kao glavna nagrada na nekom loše smišljenom kvizu?

„Iznenadeeeenjeeee!“, pevuši Sabrina.

Zinula sam. Razjapljenih usta ga gledam. Zaleđena, dok se klackalica u mojim grudima klati silinom katapulte sa snažnom posadom.

Kosa mu je porasla dovoljno da je skloni iza ušiju, što je bio jasan znak da je imao pune ruke posla u porodičnoj firmi za popravku namještaja, i brada mu je izrasla, ali ona ne ublažava njegovu čvrstu vilicu, niti njegove pune usne čini grubljima. Još sam bolno svesna činjenice da mu je desna polovina Kupidonovog luka viša od leve. Barem su mu jamice donekle skrivene.

„Zdravo, *dušo*.“ Njegov duboki baršunasti glas zvuči kao da citira tekst nekog bestidnog pozorišnog komada.

Ovaj čovek mi nikada nije rekao *dušo*. Nikada me čak ne zove ni Hari, kao moji prijatelji. Jednom me je, kad sam imala baš gadan grip, nazvao *bebo* tako nežnim glasom da je moj grozničavi mozak odlučio da je to pravi trenutak da briznem u plač. Osim toga, uvek me je zvao isključivo Harijet. Bilo da se smejao, ili bio ljut, svlačio mi odeću ili okončavao našu vezu u četvorominutnom telefonskom pozivu.

Kao, *Harijet, i ti i ja znamo kuda ovo vodi*.

„O!“, čiči Kimi. „Pogledaj je! Ostala je bez reči!“

Pre će biti da je došlo do kratkog spoja u mojoj fronto-parijetalnoj mreži. „Ja...“ Pre nego što sam izbacila drugu reč, Vin prelazi preko kuhinje, hvata me oko struka pa me privija uza se.

Stomak na stomak, rebra na rebra, nos na nos. Usta na usta.

Sada mi se čini da mi čitav mozak gori, da prema meni lete nasumični podaci nalik na Hičkokove vrane: ukus paste za zube sa cimetom. Brzo damaranje srca. Grebanje neobrijane brade. Meki ovlašni dodir usnama, jednom, proračunato.

ON ME LJUBI, shvatam punu sekundu nakon što se poljubac završio. Noge su mi kao od gume, svi zglobovi su nekim čudom nestali. Vin me snažnije steže dok se povlači, i njegov je stisak verovatno jedino što me sprečava da se licem ne zalepim za čvornovati borov pod Armasovih.

„Iznenadjenje.“ Njegove sive oči mi poručuju nešto više nalik na *Dobro došla u pakao; ja ću biti tvoj domaćin, đavo*.

Svi nas gledaju, čekaju da kažem nešto rečitije od *Ja*.

„Mislila sam da ne možeš uzeti slobodno“, uspevam da propištim.

„Stvari su se promenile“, oči mu sevaju, usne se nezadovoljno krive.

„Hoće da kaže da ga je Sabrina prisilila“, ubacuje se Part i odiže me od zemlje u toliko snažnom zagrljaju da me tera na kašalj.